

РЕШЕНИЕ

№ 4678

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1369** по описа за **2023** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), чрез юрисконсулт И. срещу решение № 4549 от 28.11.2022 г., постановено по административно наказателно дело (анд) № 9136/2022 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 133 състав, с което е отменено наказателно постановление № НП – 00010/19.01.2021 г. издадено от председател на КПКОНПИ.

С посоченото НП на К. В. Ж. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2 500 лева на основание чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 от с.з.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, неоснователно поради нарушение на материалния закон и е необосновано. Счита, че в АУАН и НП изчерпателно са описани нарушенията, както и деянията и законите разпоредби, които са нарушени. АУАН и НП съдържат всички изискуеми реквизити в съответствие с чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Счита, че не е нарушена разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

По делото е постъпил отговор на касационна жалба от 13.02.2023 г., с който са

изложени подробни съображения за неоснователност на същата. Искането до съда е за оставяне в сила решението на СРС. Претендира присъждане на разноските по делото за касационната инстанция.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрисконсулт Д., която поддържа жалбата. В дадения от съда срок са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът, чрез адвокат И. оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Представя подробни писмени бележки в подкрепа на доводите си. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. Възприета е следната фактическа обстановка.

Съгласно писмо вх. № ЦУ-01-9298/11.06.2020 г. от началника на политическия кабинет на министър-председателя на Република България със Заповед № КВ-263/01.06.2020 г. на министър-председателя на Република България, Ж. е освободен като заместник-министър на околната среда и водите, считано от 01.06.2020 г. Последният е бил задържан под стража за периода от 29.05.2020 г. до 31.12.2020 г., според писмо от 13.01.2021 г. по пр. пр. № 20/2020 г. от прокурор от Специализираната прокуратура. На 04.08.2020 г. в дирекция „Публичен регистър” на КПКОНПИ е извършена проверка на получените и вписани в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПКОНПИ да подават декларации за имущество и интереси в едномесечен срок от встъпването, съответно от освобождаването от длъжност. При проверката е установено, че касаторът Ж. не е подал декларация съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ, в едномесечен срок от датата на освобождаването му от длъжност заместник- министър на околната среда и водите, считано от 01.06.2020 г., а именно до 01.07.2020 г., както и към момента на извършване на проверката. Прието е, че с изложеното е нарушена разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ, за което е съставен АУАН с № ПР- 402 от 10.09.2020 г. АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя съгласно чл. 40, ал. 2 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това че АУАН е съставен в нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, поради което е отменил НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на 05.01.2023 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 12.01.2023 г. /вх. № 8657/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на

оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства.

Решението е правилно като краен резултат.

В разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН е предвидено, че АУАН се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Изключение от това правило е установено в ал. 2 на същата разпоредба, съгласно която, когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие.

В случая от покани от 04.08.2020 г., 02.09.2020 г., е видно, че пратката не е доставена, защото не е била потърсена от получателя. С писмо от 15.09.2020 г. до кмета на [община] е указано връчване на АУАН, но същият не е връчен поради неоткриването на сочения за нарушител.

От доказателствата по делото е установено, че Ж. е бил задържан под стража за периода от 29.05.2020 г. до 31.12.2020 г., по пр. пр. № 20/2020 г.

СРС е приел, че хипотезата на чл. 40, ал. 2 ЗАНН е неприложима, тъй като нарушителят е бил известен, тъй като е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, т.е. не се укривал и не е бил поканен за съставяне на акта. По тази причина няма как акта да бъде съставен в негово отсъствие.

Разпоредбата на чл. 40 от ЗАНН въвежда изискването за съставяне на акта в присъствие на нарушителя и само при наличие на посочените в ал. 2 на чл. 40 от ЗАНН условия може да се състави в негово отсъствие: когато нарушителят не може да се намери или пък след покана не се яви.

Съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя, без да са налице условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН е безспорно в нарушение на чл. 40, ал. 1, чл. 42, ал. 1, т. 8 и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН.

Същото обаче ще бъде основание за отмяна на издаденото въз основа на АУАН НП, ако в действителност на сочения за нарушител е била отнета възможността да направи искания, бележки и възражения и по този начин е било нарушено правото му на защита. В разглеждания случай при връчването на процесния АУАН, Ж. не е отбелязъл, че има възражения във връзка с процедурата по съставянето на акта и по-точно във връзка със съставянето му в негово отсъствие.

АУАН е бил надлежно връчен на сочения за нарушител, като срещу него не е подадено възражение в предвидения от закона срок, не са представени доказателства и не е поискано събирането на доказателства.

Във връзка с изложеното съставът на касационната инстанция намира, че правото на защита на Ж. не е било нарушено, поради което нарушаването на процедурата по съставяне на акта не е нарушение от категорията на съществените и не може да бъде самостоятелно основание за отмяна на НП.

От друга страна съдът намира, че неподаването на декларация по реда на чл. 35, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ и в предвидения в тази норма срок се дължи на обективна невъзможност да се направи това.

Безспорно е, че Ж. е бил задържан под стража от 29.05.2020 г. до 31.12.2020 г. по пр.

пр. № 20/2020 г. от прокурор от Специализираната прокуратура. СРС е приел, че на същия е отказано посещение на нотариус в следствения арест, с оглед изготвянето на пълномощно с нотариално заверка, чрез което същият е могъл да упълномощи друго лице да го представлява, включително и пред КПКОНПИ по повод на подаването на декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ.

Според настоящия съдебен състав в ЗПКОНПИ не се съдържа изрично изискване лицата, имащи задължение по чл. 35 от с.з. за подаване на декларации да бъдат представлявани от други лица, във връзка с това им задължение само ако изрично, писмено са ги упълномощили с пълномощно, с нотариална заверка на подписа. От тази гледна точка, за Ж. не е имало пречка да подаде декларация, дори и от следствения арест или чрез свой близък или адвокат.

Същественото в случая е, че към 01.07.2020 г., когато според АУАН и НП е изтекъл срокът за подаване на декларацията и от следващия ден Ж. вече е бил нарушеник, той не е имал субективната представа, че вече не е заместник-министър на Околната среда и водите и следователно е следвало да подаде декларация в срока чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ. Съгласно чл. 10, ал. 3, т. 1 от Устройствения правилник на Министерския съвет, Министър-председателят като централен едноличен орган на изпълнителната власт назначава и освобождава заместник-министрите и заместник областните управители, както и ръководните органи на държавни институции, когато това му е възложено със закон. Очевидно е, че упражняването на това правомощие се осъществява, чрез издаването на административен акт, адресат на който ще бъде съответното лице, назначаващо или освобождаващо от длъжността „Заместник-министър“. Видно от приетото като доказателство по делото писмо № 11-00-126 от 09.05.2023 г. на Главен секретар на МОСВ, заповедта за освобождаването К. Ж. от 01.06.2020 г. на Министър-председателя не му е била връчван, поради което той не е знаел, че това се е случило и че особено в условията на предварителното задържане е следвало да подаде декларация в срока по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ. Според приложените към преписката доказателства, АУАН е връчен на Ж. на 19.10.2020 г., т.е. най-рано към тази дата той би следвало да е бил запознат с обстоятелството, че вече не заема длъжността „Заместник-министър“ и следва да предприеме предвидените в ЗПКОНПИ действия. Тълкуването на административно-наказателната разпоредба на чл. 173, ал. 1 от с.з. налага извода, че дори и след връчването на АУАН, когато евентуално соченият за нарушител е бил наясно, че вече не заема публична длъжност, същият е щял да бъде санкциониран, защото не е изпълнил задължението си до 01.07.2020 г., когато е изтекъл срокът по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът не намира за основателно възражението на касатора за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Минималния размер на същото, според размера на наложената глоба, според чл. 18, ал. 2, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 410 лв. В случая адвокат И. е изготвила подробен писмен отговор на касационната жалба, явила се е по време на проведеното пред АССГ съдебно заседание и е представила писмени бележки, поради

което възнаграждение в размер на 540 лв. не е прекомерно.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд
С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4549 от 28.11.2022 г., постановено по анд № 9136/2022 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 133 състав.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество да заплати на Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН сумата от 540 лв. (петстотин и четиредесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1369 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.